

Meer tussen hemel en aarde (5)

Herfst: bomen in actie!

In mijn achtertuin staat een linde. Ooit was het een leilinde, zo'n boom die strak in het gelid staat en niet met zijn armen alle kanten op zwaait. Maar leiding geven en orde houden, dat is nooit mijn sterkste kan geweest en zelfs deze linde lijkt dat door te hebben. Zijn takken hebben vrijmoedig bezit genomen van het luchtruim boven de tuinstoel waarop ik van de laatste septemberdagen geniet.

Veel bladeren zijn nog groen, maar andere kleuren al geel en zo af en toe dwarrelt er al een blad naar beneden, helemaal verbleekt of zelfs bruin ineengeschrumpeld. Lange tijd heb ik gedacht dat zulke bladeren gewoon van ouderdom hun kleur hadden verloren, dat ze nu eenmaal niet langer meedingen dan die zes of zeven maanden. Ik dacht dat groen vanzelf afsterft naar geel, of soms naar rood, en dan naar bruin.

Pas een jaar of wat geleden las ik ergens dat loofbomen zich in de herfst actief voorbereiden op de komende winter. Het bladgroen (chlorofyl) wordt door de boom teruggezogen uit de bladeren! Dat is te kostbaar om het te laten afvriezen in de winter, dus de boom bewaart het in de rest van zijn systeem. Waar het bladsteeltje aan de tak zit, gaat als het ware de schuifdeur dicht zodra alle bladgroen in veiligheid is gebracht. Dan valt het blad af, als een lege huls. De boom maakt zich dan al klaar voor een nieuw seizoen. Dat kan ik goed zien bij de kastanje van de buren: die heeft de nieuwe knoppen al klaarstaan als het oude blad valt, glanzend van het laagje antivries waarmee ze de winter kunnen doorstaan.

Zo dringt het tot me door dat die boom in mijn tuin dus iets aan het doen is. Het is geen lijdzaam ding, het vallen van de blaadjes is niet iets dat hem overkomt. Hij staat een klus te klaren, chlorofyl te archiveren, toegangen af te sluiten, ballast los te laten. Dat zou voor ons ook goed zijn: de waarde in je opnemen van alles wat op je pad komt, maar de dingen (spullen, boeken, frutsels) loslaten. Zonder ballast maar met een schat aan levenskracht de winter in.

Vorig jaar las ik het boek '[Het verborgen leven van bomen](#)' van de Duitse boswachter Peter Wohlleben. Dat leerde me eens te meer dat bomen medescheepselen zijn, dat ook plantaardig leven echt leeft en streeft en lijdt en worstelt. En als ik geloof in Gods scheppende liefde die alles draagt en bezielt, weet ik dat de linde en ikzelf verwanten zijn. Ik ben misschien beweeglijker en ik heb als mens de gave van een denkend bewustzijn. Van mij mag daarom diep respect en liefdevolle aandacht verwacht worden voor alles wat leeft.

1 oktober 2017, Piet van Veldhuizen

[Terug naar Columns](#)

[Verder naar DeArkOnline](#)

[Terug naar Woordenmetzielenzin](#)